

Benvolguts membres del Consell de la Informació de Catalunya,

Un cop analitzat l'acord adoptat en relació amb l'expedient 29/2025, vull deixar constància formal del meu **desacord profund amb els criteris emprats**, especialment pel que fa a la interpretació i aplicació de l'article 4 del Codi Deontològic.

La resolució admet explícitament que, si l'article 4 fos aplicat com a "imperatiu categòric", ens trobaríem davant d'una clara transgressió, tant pel que fa a l'enregistrament de la conversa com pel que fa a la seva difusió". Aquesta afirmació és especialment rellevant, perquè confirma que **els fets objecte de la queixa encaixen plenament en la conducta que el mateix Codi qualifica d'inacceptable**, i que només es desestima la vulneració apel·lant a una suposada excepcionalitat.

Tanmateix, considero que el Consell **no acredita de manera prou sòlida ni rigorosa** que en aquest cas concorrin les condicions estrictes que el Codi exigeix per justificar aquesta excepció. L'article 4 és molt clar quan limita aquestes pràctiques a situacions d'"inequívoc interès públic" i **només quan no hi hagi cap altra opció** per garantir el dret a la informació. Cap d'aquests dos requisits queda degudament provat en la resolució.

En primer lloc, el fet que una informació pugui ser considerada rellevant per al públic objectiu d'un mitjà no equival, en cap cas, a l'"inequívoc interès públic" que exigeix el Codi per legitimar mètodes subrepticis. Aquesta interpretació amplia de manera excessiva —i perillosa— un concepte que hauria de ser excepcional,

no ordinari, especialment quan afecta drets fonamentals com la intimitat i la confiança professional.

En segon lloc, la resolució no demostra que **no existissin alternatives lícites i dignes** per obtenir la informació. De fet, el propi expedient posa de manifest que el periodista va parlar amb múltiples fonts, va consultar documents i va contrastar versions. En aquest context, resulta difícil sostenir que l'enregistrament no advertit d'una conversa fos l'única via possible per complir amb el dret a la informació.

Especialment preocupant és l'argument segons el qual no hi hauria diferència pràctica entre retenir una conversa amb la memòria o enregistrar-la mecànicament. Aquesta equiparació **desdibuixa completament el límit ètic** que el Codi pretén establir: la diferència no és tècnica, sinó moral i professional. La memòria és inherent a l'exercici periodístic; l'enregistrament ocult és una decisió conscient que altera la naturalesa de la relació entre periodista i interlocutor.

Així mateix, la resolució sembla traslladar implícitament la responsabilitat a la persona enregistrada, pel fet de no haver invocat explícitament un "off the record". Aquesta expectativa és, al meu entendre, **inacceptable**: el deure d'informar que una conversa està sent enregistrada recau en qui grava, no en qui parla. Normalitzar el contrari implica legitimar pràctiques que erosionen greument la confiança entre professionals.

Finalment, vull expressar la meva decepció pel precedent que estableix aquest acord. La resolució no es limita a resoldre un cas concret, sinó que envia un

missatge preocupant al conjunt de la professió: que l'enregistrament ocult de converses pot ser assumible amb una justificació posterior d'interès informatiu, fins i tot quan el mateix Codi el defineix com a inacceptable.

Per tot plegat, sol·licito que aquesta manifestació de desacord consti formalment en l'expedient, i deixo expressa constància que no comparteixo ni els criteris interpretatius ni les conclusions finals de l'acord adoptat.